

ליאת נישרי:

„חנות בשינקין ולא בדיזנגוף — זוהי חלוציות!“

הרחוב הזה מצליח להפתיע אותי בכל פעם מחדש. מאז שהוא קם לתחיה. הפך רחוב שינקין ל„אין“ של תל-אביב. ומי שלא עובר בו לפחות פעם בשבוע הוא פשוט מרובע. יורם, ובעיקר — לא תל-אביבי. בסיום האחרון שלי שם, דווקא בענייני ספרים, צדה את עיניי חנות אופנה. ברגע הראשון לא התעניינתי. משום שהיה נדמה לי שזוהי חנות-אופנה לנשים. במבט שני הבנתי שמוכרים שם גם ביגדי גברים. בהצצה פנימה הופתעתי לגלות שבעלות החנות — מעצבת-הבגדים ליאת נישרי וחברתה, אורסולה גרוס — מעצבות ותופרות בידיהן גם עבור גברים. והכל מהדימיון הפרוע של השתיים. שאלתי מייד אם יש לקוחות. ליאת השיבה:

גברים קונים. הם מציצים בחלון-הראווה, משתכנעים, נכנסים, בוחרים וקונים.

● בגלל המחיר או בגלל העיצוב?

המחיר לפעמים הוא גבוה יותר מאשר לכיבוד רגיל. אבל כאן מדובר במשהו יוצא-דופן, בגד אחד אינו רומה לשני, ועל זה גם גברים מוכנים לשלם.

● מדובר בסוג ביגוד מסויים?

לא, אנו עושות בעצמנו חלוצות, מיכנסים, מיקטרונים וגם עניבות.

● והמחירים?

חלוצות הן בין 30 ל-35 אלף שקל, וכך גם מיכנסיים, מיקטרונים — מחירים כפול.

● זה אינו זול.

גם שכר-הדירה של החנות וגם החומרים הם יקרים. הכל יקר.

● ויש ביקוש, בימי מצוקה כלכלית?

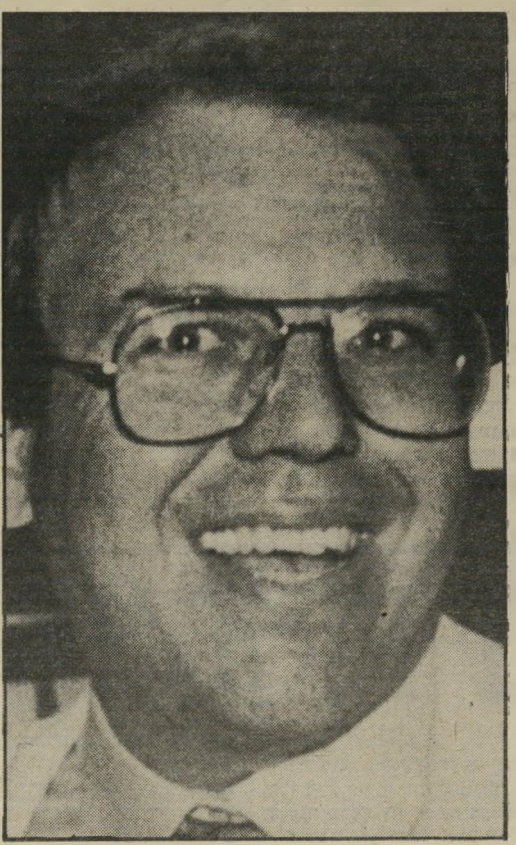
בעבר עבדנו בשביל קהל שיש לו כסף. נדמה שהיום קונים אצלנו גם כאלה שאין להם כל כך הרבה כסף, אם הם רוצים איכות.

● זה מיקרה שהחנות ממוקמת כאן ולא בדיזנגוף, למשל?

לא במיקרה. אנו שונאות את רחוב דיזנגוף, והגענו למסקנה שהעיתיד שלנו ברחוב שינקין. לחנות כאן יש מידה של חלוציות.

● את רואה את עצמך מעצבת בגדים רק לגברים?

אולי. אבל תשאל אם הם קונים נוחים. אענה לך שמאוד-מאוד!

שלמה ברק:

„אנו, המנתחים, משנים את פני-הדור!“

בין ידיעה לידיעה על המשבר הקריטי בבתי-החולים בארץ, סיפר לי ידיד על הלהיט החדש בעולם הרפואה הישראלית. הלהיט הוא ניתוחי פה ולסת. התופסים בהדרגה את מקומם של הניתוחים הפלסטיים באף.

פנית ל„ד“ר שלמה ברק, רופא-שיניים ומומחה לכירורג-גיית פה ולסת בבית-החולים שיבא בתל-השומר, וביקשתי לדעת על מה, בעצם, מדובר.

המדובר בניתוחים שנעשים למי שיש להם סנטר שקוע או בולט, ועיוותים-מלידה אחרים בפנים. למעשה, מזויים או שוברים, לפי הצורך, את עצם הלסת, העליונה או התחתונה, שוב על פי הצורך הספציפי של החולה, ומשנים את כל הפרצוף. בחלק מהמיקרים גם משתילים סיליקון.

● נשמע שזה תענוג כואב.

מדובר בניתוח שנמשך חצי שעה. אחר-כך מתאפזים למשך כמה ימים, וכמובן שיש תפרים בפה. אבל בעיקרו של דבר, זהו ניתוח שדומה מאוד לניתוח אף.

● זהו צורך אסתטי בלבד או גם צורך רפואי?

לעיתים רק אסתטי, לעיתים שניהם גם יחד. לא פעם מגיעים אלינו אנשים שרק ניתוח מסוג זה יכול לאפשר להם לעיסה תקינה של מזון.

● זמי עוד?

כמובן, כאלה שהמראה החיצוני שלהם חשוב להם — נשים שבעבר לא עשו להם טיפול של יישור-שיניים, ויש להן שיניים בולטות. לרוב, טיפולתי בבחורה מנתניה שפניה היו מעוותות. אחרי הניתוח שוננו פניה לחלוטין, והיא עברה דירה לחיפה, כדי לפתוח בחיים חדשים.

● כמה עולה התענוג?

עד שלא יעלו על זה, הטיפול הוא בחינם. מדובר בתור רגיל לבית-החולים. אבל אנחנו מטפלים רק במי שעבר את גיל 17, שהוא סוף גיל-הצמיחה.

● אתם משנים את פני-הדור?

לא צריך להיות חרמש-מעיי, אבל נכון שבפעולה זו אנו, המנתחים, משנים את פני-הדור. אבל למי שזקוק לכך, אסתטית או פונקציונלית.

חיים שטנגר:

„בוררות — ולא תביעה בשלום או במחוזי!“

מי שזקק בעבר לעזרתו של בית-המשפט בדיון אזרחי, בוודאי זוכר את בית-המשפט בבאר-שבע. מהצפון ומה-מרכז באו להתדיין בבירת הנגב, כי שם היה מתברר תיק במחות זמן מאשר בערים הגדולות. השבוע נודע שבת-המשפט בבאר-שבע עמוסים לעייפה, אולי דווקא ממני שהיו בעבר מוקד לעליה לרגל. עד כדי כך הם עמוסים, שמישהו הציע למנות לבית-המשפט כונס-נכסים, שיעשה סדר.

פנית למישפטן חיים שטנגר, כדי לקבל מידע באיזה בית-המשפט כדאי להתדיין במרק זמן סביר.

צר לי לאכזב אותך, אך כללית, המצב הזה בכל בתי-המשפט בארץ, כעבר היה נהוג שתובעים היו פונים לבתי-המשפט אחרים, מחוץ לאזור תל-אביב, שהיה גם אז עמוס מאוד. ואכן, הפופר-לאריים ביותר היו בבאר-שבע ונצרת. היום כבר לא:

● מדוע?

ראשית, כל בתי-המשפט מפוקקים. אבל יש גם סיבה נוספת, והיא פסיקה של בית-המשפט העליון. כשורה של פסקי-דין סגרו השופטים בבית-המשפט העליון את האפשרות לפנות בצורה גורפת לכל בית-המשפט שהוא, אלא אם כן יוכח הקשר בין הנושא הנדון בתובענה לבין אותו בית-המשפט — דבר שיקנה לו סמכות מקומית לרון בתביעה.

● אז מה עושים?

הו, עוד לא נסגרו כל האופציות. ראשית, עדיף שהתובע ישתדל להגביל את תביעתו עד עשרה מיליון שקל, ואז הוא מגיע למחוזי בשלום, ולא למחוזי. וזאת לרעת: תיק בשלום

הנושא הנדון בתובענה לבין אותו בית-המשפט — דבר שיקנה לו סמכות מקומית לרון בתביעה.

● אז מה עושים?

הו, עוד לא נסגרו כל האופציות. ראשית, עדיף שהתובע ישתדל להגביל את תביעתו עד עשרה מיליון שקל, ואז הוא מגיע למחוזי בשלום, ולא למחוזי. וזאת לרעת: תיק בשלום

הנושא הנדון בתובענה לבין אותו בית-המשפט — דבר שיקנה לו סמכות מקומית לרון בתביעה.